

Aloite Helsingin seurakuntayhtymän yhteiselle kirkkovaltuustolle

HELSINGIN SEURAKUNTAYHTYMÄ HELSINGFORS KYRKLIGA SAMFÄLLIGHET	
SAAP ANKOM	7,5 20.21
No Nr	131 2019 :38
Tehtäväluokka Uppgiftsklass	00.00.04

Lähetysmäärärahojen jakaminen on harkittava uudelleen

Esitämme, että Helsingin seurakuntayhtymässä lähetysmäärärahojen jako ja sen perustelut vuodesta 2022 alkaen valmistellaan uudelleen niin, että määrärahat jaetaan kaikkien virallisten lähetysjärjestöjen kesken niiden saaman vapaaehtoisen kannatuksen suhteessa.

Perusteluina esitämme seuraavaa:

Katsomme, että Helsingissä tulisi tehdä samoin kuin Espoossa ja Vantaalla, joissa on viime vuosina palattu jakamaan lähetysmäärärahat kaikkien virallisten lähetysjärjestöjen kesken. Vantaalla asiaan ilmeisesti vaikuttivat eräät juridiset näkökohdat, joihin Helsingissäkin on syytä kiinnittää huomiota.

Mielestämme Helsingin seurakuntayhtymä (yhteinen kirkkoneuvosto ja kirkkovaltuusto) ei ole lähetysmäärärahoja jakaessaan ollut tasapuolinen eikä ole ottanut huomioon hallinto-oikeuden tarkoitussidonnaisuuden periaatetta.

Hallinto-oikeuden perusteoksissa (esim. Uotila-Laakso-Pohjolainen-Vuorinen, Yleishallinto-oikeuden oppikirja) viitataan KHO:n ratkaisuihin, joissa on puututtu harkintavallan väärinkäyttöön päätöksenteossa, mikäli päätöksenteossa on rikottu hallinto-oikeudellista tarkoitussidonnaisuuden periaatetta tai objektiviteetin periaatetta. Hallintolain käytössä tarkoitussidonnaisuuden periaatetta on pidetty vahvana hallinto-oikeuden harkintavallan rajoitusperiaatteena, jonka rikkominen voi hallintotuomioistuimessa johtaa päätöksen kumoamiseen. On myös huomioitava, että perustuslain 6 § velvoittaa tasapuoliseen kohteluun, johdonmukaisuuteen ja syrjimättömyyteen.

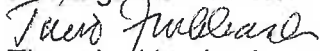
Tarkoitussidonnaisuuden periaatetta rikotaan, jos hallintoelin käyttää harkintavaltaa muuhun, kuin sille annettuun päätöksentekoon: "hallintoviranomainen harkintavaltaa käyttäessään ei saa ryhtyä edistämään muita tarkoituseriä kuin niitä, jotka kuuluvat viranomaisen tehtäväpiiriin." Kun päätetään kirkon lähetystyöhön myönnettävistä avustuksista, sitä ei saa käyttää kirkkopoliitiikan välineenä, vaan kirkkovaltuuston on noudatettava tarkoitussidonnaisuuden periaatetta ja kohdeltava järjestöjä tasapuolisesti. Harkintavalta on silloin sidottu lähetystyöhön, sen saavutuksiin ja toimivuuteen – esimerkiksi eriäviä käsityksiä virkakysymyksestä tai samaa sukupuolta olevien kirkollisesta vihkimisestä ei voida tällöin käyttää syrjivällä tavalla avustusten jakokriteereinä. Jos poliittiset ryhmittymät ajavat määrärahoista päätettäessä omia agendojaan, ei kyseessä ole asiallinen ja tarkoituksenmukainen toiminta, jota hallinto-oikeuden objektiviteettiperiaate edellyttää.

Kirkolliskokous on ohjeistanut, että lähetysjärjestöjen kanssa tehtävää yhteistyötä ohjaa kirkkohallitus ja se on päättänyt yhteistyön periaatteet Perussopimuksessa ja Yhteinen tahto – asiakirjassa. Kaikki lähetysjärjestöt pyrkivät nykyisin kenttätyössään toimimaan yhteistyössä paikallisten kirkkojen kanssa ja niitä kunnioittaen siten, että ne ratkaisevat teologiset linjauksensa itsenäisesti eikä länsimaisten kirkkojen ohjailemana.

Allekirjoittaneiden näkemyksen mukaan lähetysjärjestöiltä voidaan ja niiltä tulee edellyttää, että ne toimivat syrjimättömästi yhteistyökirkkojensa linjausten mukaisesti.

Lähetysmäärärahat on edellä olevan perusteella jaettava kaikkien kirkon lähetysjärjestöjen kesken tasapuolisesti, mikä parhaiten toteutuu vapaaehtoisen kannatuksen suhteessa. Lähetysjärjestöjen eriarvoinen kohtelu johtaa siihen, että kaikkein heikoimmassa asemassa olevat ihmiset kohdemaissa kärsivät kotimaamme muutaman eriävän kirkkopoliittisen kysymyksen vuoksi.

Helsingissä 6.5.2021

Timo Junkkaala, Anna Karhumaa, Leena Kontula, Eija-Riitta Korhola, Kari Kurka, Bengt Lassus, Jukka Leppilampi, Sari Mäkimattila, Christoffer Perret, Heikki Pynnönen, Juhana Tarvainen, Jukka Tuominen, Tuulikki Vuorinen ja Esa Ahonen.